

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa J. T.

przeciwko Ś. w L.

o odszkodowanie i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy
z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt V Pa 79/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego pozwanej w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 września 2014 r., V Pa 79/14 Sąd Okręgowy Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy na skutek apelacji Ś. Nr [...] w L. (pозwana), wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z 1 kwietnia 2014 r., IV P 8/14, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I i IV w ten sposób, że powództwo oddalił zaliczając koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa i zasądził od J.T. (powódka) na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy orzekł, że przyczyną rozwiązania z powódką umowy o pracę był brak zgody na otrzymane w dniu 3 stycznia 2014 r. warunki zatrudnienia, która to przyczyna była prawdziwa i uzasadniona. Powódka nie akceptowała w

całości zaproponowanych jej warunków zatrudnienia, narzuconych na pracodawcę w związku z art. 237 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz.U. z 2015 r., poz. 332), czego dowodem było oświadczenie złożone przez powódkę na piśmie pracodawcy z dnia 2 stycznia 2014r., złożone zeznania oraz pismo powódki z dnia 3 stycznia 2014 r., w którym poinformowała pracodawcę, że do czasu złożenia jej wypowiedzenia zmieniającego uznaje, że obowiązują ją warunki dotychczasowe - zarówno w zakresie wynagrodzenia, ja i czasu pracy, a pracę ponad 26 godzin będzie traktowała jako pracę w godzinach nadliczbowych. Sąd Okręgowy zaznaczył, że powódka z mocy prawa utraciła wszelkie uprawnienia wynikające z Karty Nauczyciela i przeszła na wynikające z przepisów k.p. normy czasu pracy, w związku z tym pracodawca nie wypowiedział jej warunków płacy i pracy, a jedynie poinformował o zmianach wprowadzonych mocą ustawy.

Sąd drugiej instancji orzekł, że nawet gdyby przyjąć, że w zakresie wynagrodzenia niezbędne było przedstawienie powódce wypowiedzenia zmieniającego, to jej zdecydowana odmowa przyjęcia wszystkich nowych warunków zatrudnienia, także tych co do których, jak właściwie zważył Sąd Rejonowy, nie było wymagane złożenie wypowiedzenia zmieniającego powoduje, że przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę jest prawdziwa i uzasadniona. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu pierwszej instancji, jakoby świadczenie przeze powódkę pracy zgodnie z nowym harmonogramem było okolicznością przemawiającą na jej korzyść, gdyż świadczyła ona pracę już po uzasadnionej decyzji pracodawcy o rozwiązaniu z nią umowy o pracę oraz zastrzegła, że pracę ponad 26 godzin traktować będzie jako świadczoną w godzinach nadliczbowych. Nie należy zatem tego utożsamiać ze zgodą na nowe warunki czasu pracy.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. 1) art. 42 § 1 i § 2 k.p., 2) art. 241¹³ § 1 i § 2 k.p. Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka podniosła konieczność rozstrzygnięcia następujących zagadnień prawnych:

- 1) czy art. 237 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej zwalnia pracodawcę od stosowania procedury z art. 42 § 1 i § 2 k.p. oraz art. 241¹³ § 1 i § 2 k.p.?
- 2) czy wypowiedzenie złożone w formie informacji wywiera skutek prawny z dniem jego złożenia i czy w następstwie tego można uznać, że pracownik, który zakwestionował jego formę odmówił przyjęcia nowych warunków pracy i płacy?
- 3) czy podana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia, tj. odmowa przyjęcia zaproponowanych warunków pracy i płacy jest prawdziwa, skoro nastąpiło to bez zachowania procedury wynikającej z k.p.?
- 4) czy zmiana warunków pracy i płacy wynikająca z aktu normatywnego wprowadzonego na poziomie centralnym oznacza możliwość pogorszenia pracownikowi warunków pracy i płacy bez konieczności wypowiedzania tych warunków (prośba o dokonanie wykładni wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2009 r., II PK 277/09)?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie nie ujawniły potrzeby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy istotnych zagadnień prawnych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej

odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tak, aby udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu na użycie przez ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne” (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2013 r., III UK 64/12). Sformułowanie zagadnienia prawnego wymaga określenie w jego treści przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i przedstawienie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”. Ponadto, skarżący ma obowiązek przedstawienia wyводу zbliżonego do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane).

Wniosek powódki o przyjęcie skargi kasacyjnej z uwagi na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych nie spełnia choćby w minimalnym stopniu wymogów wynikających z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Wniosek ten nie zawiera stosownej jurydycznej argumentacji. Trzy zagadnienia prawne nie zostały oparte na jakichkolwiek przepisach prawa. Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie jest potrzeba „dokonania wykładni treści wyroku Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2009 r., II PK 277/09”.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.